

Z OBSAHU	Žít svůj křest každý den. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Vystoupím k oltáři Hospodinovu. Služebník Boží Tomáš Týn OP	07
	Dobrodiní rodiny. Pastýřský list Mons. Jana Baxanta	09
	Dítě na okraji společnosti. Dítě a generační solidarita	12

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „O duchovní dokonalosti“ od biskupa Diadocha z Fótiiky († kolem 486)

Světlo pravého poznání spočívá v neomylném rozlišování dobra a zla. A když tomu tak je, pak cesta spravedlnosti, vedoucí srdce k Bohu, který je Sluncem spravedlnosti, dovede posléze naši mysl až k nekonečnému světlu poznání, které se otvírá tomu, kdo s důvěrou hledá lásku.

Ti, kteří vstoupili do duchovního boje, musí neustále bránit své myšlení před přívaly rozmanitých hnutí, aby mysl dokázala rozlišovat myšlenky, které ji napadají. Ty, které jsou dobré a poslané od Boha, musí uložit do sklepení paměti, a ty, které jsou špatné a od zlého ducha, vyhodit ze zásobáren přirozenosti. [...]

Pouze Duch Svatý může očistit naše srdce. Je tedy třeba za všech okolností usilovat, aby Duch Svatý mohl spočinout v pokoji naší duše. To znamená, že při sobě musíme stále mít hořící světlo poznání. Bude-li stále zářit v hlubinách našeho nitra, budou všechny zákeřné a pokoutní útoky démonů nejen zjevné, ale navíc ztratí citelně na síle, jakmile na ně padne toto svaté a slavné světlo. [...]

Čidlem duše je jakýsi neomylný smysl, jehož prostřednictvím rozlišujeme věci. Je to jako s naším tělesným smyslem chuti. Když jsme zdraví, neomylně rozlišujeme, co je dobré a co špatné, a dáváme přednost tomu, co nám chutná. Tak také naše srdce, když začne pracovat v plném zdraví a zcela oproštěné od starostí, může pocítit hojnost Boží útěchy a nezapomenutelně si uchovat v paměti tuto vnímavost, jejíž podstatou je láska, díky které může neomylně rozpoznat, na čem záleží; jak říká apoštol: *A za to se modlím, ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší.*

Pantokrator, Ravenna (547). Foto: Georges Jansoone, Wikimedia Commons (CC BY-SA 3.0)

Pravý ekumenismus

Internet nabízí mnoho snímků tzv. „ekumenických mší“, které jsou na západ od našich hranic běžné i v jiné dny než v Týdnu modliteb za jednotu křesťanů. Evangelický pastor či pastorka stojí v liturgickém oděvu u obětního stolu hned vedle katolického kněze a pronáší spolu s ním konsekrační slova, ke svatému přijímání jsou zváni všichni bez ohledu na náboženskou vyznání. Tato praxe se někde děje žel i u nás. Je toto ta pravá jednota, za kterou bychom se měli modlit?

Podívejme se na historii Týdne modliteb. Původně se jednalo o akci zavedenou roku 1908 za pontifikátu svatého Pia X., která se nazývala „Oktáv jednoty s Petrovým stolcem“. Katolíci měli v době od 18. do 25. ledna vyprošovat obrácení všech nekatolíků k pravé Církvi Kristově. V roce 1958 u příležitosti 50. výročí to-

hoto Oktávu papežský teolog P. Francis Connell řekl: „Toto období osmi dnů je zasvěceno modlitbám..., aby všichni lidé poznali, že katolická církev je jedinou náboženskou organizací, kterou Bůh ustanovil jako cestu ke spáse...“

Přestalo po druhém vatikánském koncilu toto platit? Dokument Kongregace pro nauku víry *Dominus Jesus* z roku 2000, podepsaný prefektem kardinálem Ratzingerem a schválený papežem blahoslaveným Janem Pavlem II., mluví jasně:

„Existuje tedy jediná Kristova církev, která subsistuje v katolické církvi, je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním....“ (par. 17). „Především je nutno pevně věřit, že ‚putující církev‘ je nutná ke spáse. Neboť jedině Kristus je prostředník a cesta ke spáse a on se pro

Dokončení na str. 3

Foto: <http://popefrancisbishopsfrome.blogspot.cz>

Papež František oznámil jména devatenácti nových kardinálů

V závěru modlitby Anděl Páně v neděli 12. ledna 2014 oznámil papež František jména devatenácti nových kardinálů. Šestnáct z nich, kterým je méně než 80 let, bude moci při příštím konkláve volit papeže. Zbývající tři jsou emeritní arcibiskupové, kterým se dostává ocenění za celoživotní službu Církvi. Noví kardinálové přijmou své insignie při obřadu, který proběhne ve Vatikánu 22. února 2014.

Do sboru kardinálů budou začleněni např. současný vatikánský státní sekretář Pietro Parolin, generální sekretář biskupské synody Lorenzo Baldisseri nebo prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard Ludwig Müller. Kromě vatikánských pracovníků přibudou mezi kardinály církevní představitelé z Itálie, Německa, Británie, Španělska, Nikaraguy, Kanady, Pobřeží slonoviny, Brazílie, Jižní Koreje, Chile, Burkiny Faso, Filipín, Haiti, Svaté Lucie a z Františkovy rodné Argentiny.

Z šestnácti kardinálů-voličů jich devět pochází z Latinské Ameriky, Asie a Afriky, což podle deníku *Vatican Insider* poukazuje na snahu papeže o větší vyváženost mezi evropskými a neevropskými zástupci. „Volba kardinálů z Burkiny Faso a Haiti také ukazuje na pozornost papeže vůči lidem zkoušeným chudobou,“ komentoval jména vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi.

TS ČBK

2013 – nejkrvavější rok syrské války

Většina zabitých byli vojáci nebo ozbrojení povstalci, ale mezi oběťmi jsou také desetitisíce civilistů. Mezinárodní společenství je obviňováno z toho, že se zajímá o užití chemických zbraní, avšak nikoli o masakry.

Loňský rok byl zatím nejkrvavější částí syrské občanské války od jejího vypuknutí v březnu 2011. Syráská observatoř pro lidská práva, jež sídlí ve Velké Británii, zveřejnila své údaje, podle nichž bylo v minulém roce, od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013, zabito více než 73 455 osob, včetně 22 436 civilistů.

Observatoř také aktualizovala údaje o počtu mrtvých za celé období válečného konfliktu: 130 000 osob, většinou vojáků a povstaleckých bojovníků na obou stranách. Tato organizace kritizuje mezinárodní společenství za to, že „nečiní nic pro zastavení masakrů, k nimž stále dochází“.

Mezinárodní společenství – uvádí tato organizace – se zajímá o užití chemických zbraní a o jejich demontáž, ale „zapomnělo na všechny masakry, při nichž byly zabity tisíce Syřanů“.

Asia News

Dokument předních teologů se věnuje monoteismu a násilí

Bůh Trojice, jednota lidí. Křesťanský monoteismus proti násilí je název nového dokumentu Mezinárodní teologické komise. Desítky předních teologů v čele s prefektem kongregace pro nauku víry Gerhardem Ludwigem Müllerem v něm odpovídají na otázku vztahu mezi monoteismem a násilím. Dokument, jenž je výsledkem pětileté práce předních katolických teologů, vychází z otázky: Jak se může katolická teologie vypořádat s názorem, podle něhož existuje vnitřní pouto mezi monoteismem a násilím?

Čtyřicetistránkové dílo rozdělené do pěti kapitol nabízí následující odpověď: Podněcování násilí ve jménu Božím je nejvyšším úpadkem náboženství. Podle dokumentu je na jedné straně třeba neustále očisťovat náboženství a křesťanskou víru od nebezpečí konfliktu a násilí: „Je potřeba, aby všechna náboženská společenství a všichni lidé, kteří nesou zodpovědnost za druhé, jasně uznali, že užívání násilí a teroru je jistě a naprosto jasně zkažením náboženské zkušenosti.“ Současně však teologové dodávají, že jádro Zjevení násilí odporuje: „Násilí je plodem hříšného člověka a zraňuje samotného Boha: ne v jeho božství, nýbrž v darech jeho lásky. [...] V Ježíšově smrti, v níž sám Syn trpěl násilím ‚hříchu světa‘ – který kazí náboženství a oslepuje jakýkoli soucit – je ukryto tajemství ‚spásy světa‘,“ píše autoři nového dokumentu.

Členové Mezinárodní teologické komise se též zabývají filosofickými důsledky myšlení o Bohu a vedou diskuzi s některými postoji současného ateismu. Dokument je k dispozici na stránkách Mezinárodní teologické komise v italštině, překlady do jiných jazyků se připravují.

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Papež František zdůraznil význam služby migrantům

Už posté v pořadí slavila Církev druhou neděli v mezidobí (19. ledna) jako Světový den uprchlíků. V tento den se při polední modlitbě Anděl Páně se Svatým otcem tradičně shromažďují zástupci společenství z různých národů a etnických skupin začleněných do života místní církve Říma. Vlajky ze zemí celého světa prozrazovaly rozmanitou pestrost přítomných. Papež František ve své promluvě mimo jiné řekl:

„Draží bratři a sestry, dnes slavíme Světový den migrantů a uprchlíků na téma *Přistěhovalci a uprchlíci: na cestě k lepšímu světu...* Draží přátelé, jste blízcí srdci Církve, protože Církev je lid na cestě k Božímu království, které Ježíš přinesl mezi nás. Neztrácejte naději na lepší svět! Přeji vám, abyste v klidu žili v zemích, které jsou vašimi hostiteli a abyste si uchovávali hodnoty kultur, z nichž pocházíte.

Chtěl bych poděkovat těm, kteří pracují s přistěhovalci, za to, že je přijímají a doprovázejí v těžkých chvílích, obhajují je před těmi, jež blahoslavený Scalabrini nazýval „obchodníky s lidským masem“, kteří chtějí migranty zotročit! Zvláště děkuji Kongregaci misionářů svatého Karla, scalabrinianiánským otcům i sestrám, kteří dělají velmi mnoho pro Církev a stávají se uprostřed migrantů jedním z nich. V této chvíli myslíme na migranty, jichž je tak mnoho! Na velké množství uprchlíků, na jejich utrpení, na jejich život, často bez práce, bez dokladů, na takovou bolest, a všichni se za ně společně modleme.“

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

nás stává přítomným ve svém těle, Církvi. On sám výslovným zdůrazněním nutnosti víry a křtu (srov. Mk 16,16; Jan 3,5) potvrdil zároveň i nutnost Církve, do které lidé vstupují křtem jako branou...“ (par. 20).

Nadále je tedy závazná idea jednoty s Petrovým stolcem. To ovšem vyžaduje od nekatolických křesťanů, židů, mohamedánů, pohanů a nenáboženských osob přijetí katolické víry jako Bohem zjevené pravdy. Kde toto přijetí chybí, tam nemůže existovat jednota. Proto tzv. „ekumenické mše“ jsou jejím lživým pokryteckým předstíráním a zároveň projevem nelásky k nekatolíkům, jimž se namlouvá relativistický podvod, že jejich „cesta“ je vlastně také „pravdou“ na stejné úrovni s katolickou naukou.

Na druhé straně je však jasné, že jednota nekatolíků s pravou Církví Kristovou bude během na dlouhou trať. Mají za těchto okolností smysl nějaké „ekumenické“ kontakty katolíků s křesťany jiných vyznání nebo s nekřesťany? Odpověď nabízí současná situace ve světě, kdy křesťané všech konfesí jsou v komunistických a muslimských státech krvavě pronásledováni. Katolický křesťan by měl vždy být schopen sklonit v úctě hlavu před lidmi typu petrohradského pravoslavného metropolity Benjamína, popraveného po bolševické revoluci v Rusku pro věrnost Kristu, před evangelickými duchovními zabitými z nenávisti k Ježíši v Severní Koreji nebo před švédským protestantským pastorem Akelem Greenem, jenž se octl před soudem za to, že citoval při bohoslužbách biblické výroky proti homosexualitě.

V liberálních státech světa se vraždí nenarozené děti, legalizují se homosexuální sňatky, zavádí se do škol nemravná sexuální výchova a protlačuje se ideologie genderismu ignorující jakékoli rozdíly mezi mužem a ženou. Většina pravoslavných, jistá část protestantských křesťanů a také někteří nekřesťané dobré vůle sdílejí tyto obavy spolu s katolickou církví. Není snad spolupráce v boji s tímto moderním satanským zlem oním pravým ekumenismem, který chce Pán, namísto toho falešného, jenž simuluje jednotu tam, kde žádná dosud neexistuje? Katolíci tady mohou obětavou formou své aktivity dát nekatolíkům v tomto ohledu dobrý příklad a tím jim odhalit plnost a krásu katolické nauky.

PhDr. Radomír Malý, historik a publicista

SLOVO KNĚZE

Nacházíme se v Týdnu modliteb za jednotu křesťanů. Týden je zarámován památkou Panny Marie – Matky jednoty křesťanů a svátkem Obrácení svatého apoštola Pavla.

Jednota mezi námi křesťany je, žel Bohu, trojím způsobem porušena. Nejvážnější je rozdělení ve víře. V dějinách se vícekrát stalo, že někteří křesťané opustili *depositum fidei* – poklad víry, který světil Kristus apoštolům a Církvi, a přiklonili se k nějaké herezi. Některé bludné nauky jsou ve statisících rozmanitých církevních společenstvích zastávány dodnes.

Jiným zdrojem rozdělení je větší či menší odmítnutí autority papeže – nástupce svatého apoštola Petra. Část křesťanů, i když se snaží uchovat apoštolskou víru i poslušnost, úplně odmítá papežský primát ustanovený Kristem, a vytváří tak schismatické církve. Jiní zas sice verbálně papeže za náměstka Kristova a nejvyšší viditelnou autoritu Církve prohlašují, ale v praxi ho neposlouchají a často ho i očerňují, aby ospravedlnili vlastní neposlušnost a svedli k ní další katolíky.

Konečně je jednota mezi námi porušována i v rovině vzájemných vztahů. Společně vyznáváme pravou katolickou víru a sdílíme věrnost papeži, a přesto bývá mezi námi rozdělení kvůli osobním antipatiím, nedostatku lásky, vlastní pyšce či jiným hříchům... Každý hřích totiž zraňuje nejen naše přátelství s Kristem, ale i jednotu jeho mystického Těla.

Svítlí nám ale též trojí světlo naděje. Především naděje v Kristu. Pán prosí svého Otce za jednotu všech křesťanů (Jan 17,20–23). Jak by ho mohl Otec nevyšlyšet? On, Ježíš, volá všechny i z jiných ovčinců a předpovídá, že bude jen jedno stádo a jeden pastýř (Jan 10,16). Jak by se mohlo jeho slovo nenaplnit? Druhým světlem naděje je Panna Maria – Matka všech. Ona nám svou mateřskou láskou a přímiluvou u Syna pomáhá překonávat rozdělení. Konečně nás inspiruje horlivost apoštola Pavla – obráceného a proniknutého Kristem. Veden Duchem Svatým nejen Církev budoval, ale též obnovoval jednotu tam, kde se ztrácela (1 Kor 1,10–13).

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

STRUKTURA VÍRY ZALOŽENÁ NA „MY“

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Setkání Abraháma s Trojjediným Bohem v Mamre (12. stol.)
Foto: Wikimedia Commons

Stát se věřícím znamená vystoupit z izolace do „My“ Božích dětí; úkon přilnutí k Bohu, který se zjevil v Kristu, je vždy také přilnutím k již povolaným. Teologický úkon jako takový je vždy církevním úkonem, jemuž přísluší také sociální struktura. [...] Uvedení do křesťanské víry je proto konkrétně vždy také zapojení do obce věřících – člověk se stává „My“, jež překračuje pouhé Já. [...] Tomu pak odpovídá, že Ježíš uskutečňuje povolání učedníků v podobě Dvanácti, což odkazuje na způsob myšlení starého Božího lidu, pro něž je zásadní, že Bůh vytváří společ-

né dějiny a se svým lidem jedná jako se společenstvím. [...] Na druhé straně se jako nejhlubší základ pro toto „My“ křesťanské víry ukazuje, že sám Bůh je „My“: Bůh, kterého vyznává křesťanské krédo, není osamělé myšlení sebe sama, není absolutní, nerozdělitelné a v sobě uzavřené Já, nýbrž jednota trinitárního vztahu „Já-Ty-My“, takže „My-bytí“ jako základní božská podoba předchází všechno světské „My“ a podobnost s Bohem od počátku na takové „My-bytí“ odkazuje.

<http://www.dbk-shop.de>

Přeložil P. Josef Koláček SJ

ŽÍT SVŮJ KŘEST KAŽDÝ DEN

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Křest je svátost, na které se zakládá sama naše víra a v níž jsme naroubováni jako živé údy v Krista a jeho Církev. Připodobňuje nás Pánu a činí z nás živé znamení jeho přítomnosti a jeho lásky.

Dobrý den, drazí bratři a sestry, dnes začneme cyklus katechezí o svátostech a první z nich se bude týkat křtu. Šťastnou shodou okolností připadá právě na tuto neděli (12. ledna) svátek Křtu Páně.

Křesťanská iniciace

Křest je svátost, na které se zakládá sama naše víra a v níž jsme naroubováni jako živé údy v Krista a jeho Církev. Spolu s eucharistií a biřmováním představuje takzvanou „křesťanskou iniciaci“, jež je jediným velkým svátostným celkem, který nás připodobňuje Pánu a činí z nás živé znamení jeho přítomnosti a jeho lásky.

Může nás napadnout otázka: je křest opravdu nezbytný k tomu, abychom mohli křesťanský žít a následovat Ježíše? Není to vlastně jen pouhý rituál, formál-

ní církevní akt, kterým se chlapečkovi či holčičce dává jméno? Tato otázka nás může napadnout.

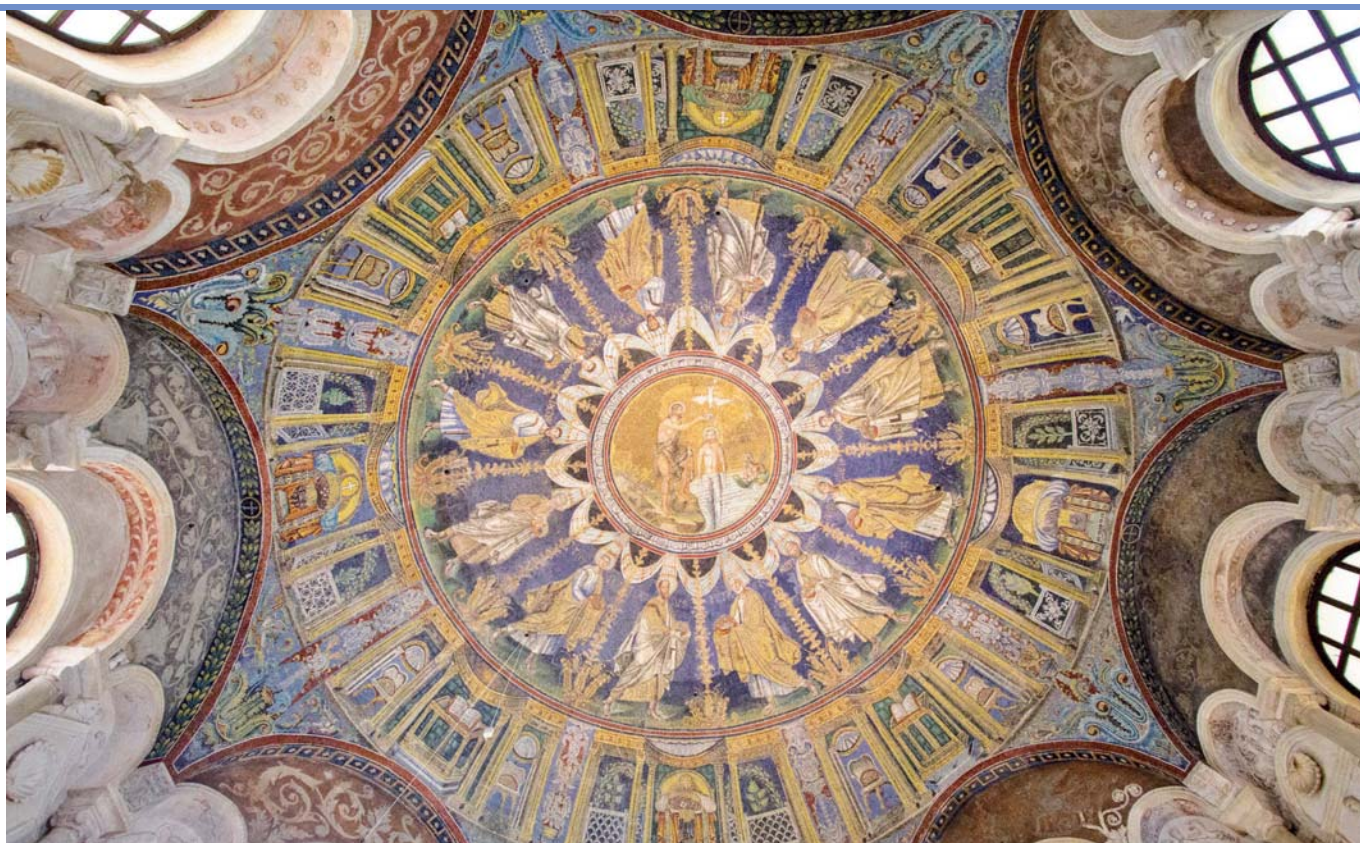
Křtem jsme byli vnořeni do nevyčerpatelného zdroje života, kterým je Ježíšova smrt, největší skutek lásky celých dějin.

V této souvislosti jsou objasněna slova apoštola Pavla: „Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak

i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6,3–4). Nejde tudíž o formalitu! Je to úkon, který se hluboce dotýká naší existence. Pokřtěné nebo nepokřtěné dítě není jedno a totéž. Není totéž, je-li někdo pokřtěný a někdo nepokřtěný. Křtem jsme byli vnořeni do nevyčerpatelného zdroje života, kterým je Ježíšova smrt, největší skutek lásky celých dějin. A díky této lásce můžeme žít novým životem, nebýt vydáni napospas zlu, hříchu a smrti, nýbrž žít ve společenství s Bohem a s bratřími.

Pamatovat na dar křtu

Mnozí z nás si na přijetí této svátosti vůbec nepamatojí, což je samozřejmě, pokud jsme byli pokřtěni hned po narození. Již dvakrát či třikrát jsem se tady na náměstí ptal: Kdo z vás si vzpomíná

Kupole baptisteria v Ravenně. Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

na datum svého křtu, ať zvedne ruku! Je důležité znát den, ve kterém jsme byli ponořeni do onoho proudu Ježíšovy spásy. A dovolím si dát vám jednu radu. A spíše než radu, tak takový úkol na dnešek. Zjistěte si dnes doma datum svého křtu, abyste věděli, na kdy tento tak krásný den připadl. Znat datum svého křtu znamená znát šťastné datum. Jeho neznalostí riskujeme ztrátu paměti toho, co pro nás učinil Pán, paměti daru, kterého se nám dostalo. V takovém případě bychom křest začali považovat jenom za událost, ke které došlo v minulosti – a to nikoli z naší vůle, ale našich rodičů – takže by neměla žádný dopad na naši přítomnost.

Musíme probudit paměť svého křtu. Jsme povoláni žít svůj křest každý den jako aktuální skutečnost svého života. Následujeme-li Ježíše a zůstáváme-li v Církvi i přes svá omezení, křehkosti a svoje hříchy, pak je tomu tak díky této svátosti, která nás učinila novým stvořením a kterou jsme byli oblečeni v Krista. Mocí křtu jsme totiž byli po osvobození od prvotního hříchu začleněni do Ježíšova vztahu s Bohem Otcem a stali se nositeli nové naděje, protože křest nám dává novou naději, naději, že jdeme celý život cestou spásy. Nic a nikdo nemůže

tuto naději udusit, protože naděje neklame. Pamatujte, že naděje v Pána nikdy neklame. Díky křtu jsme schopni odpustit a mít rádi toho, kdo nás uráží a působí nám zlo, a dokážeme rozpoznat

**Následujeme-li Ježíše
a zůstáváme-li v Církvi
i přes svá omezení,
křehkosti a svoje hříchy,
pak je tomu tak díky křtu,
který z nás učinil nové
stvoření a jímž jsme byli
oblečeni v Krista.**

v posledních a chudých tvář Pána, který nás navštěvuje a stává se naším bližním. Křest nám pomáhá rozpoznat Ježíšovu tvář ve tváři strádajících a trpících lidí, v našich bližních. To všechno je možné díky síle křtu!

Řetězec milosti

A poslední důležitý prvek. Zeptám se: může někdo pokřtít sám sebe? Nikdo nemůže sám sebe pokřtít! Nikdo. Můžeme

o to požádat, toužit po tom, ale vždycky máme zapotřebí někoho, kdo nám udělí tuto svátost ve jménu Páně. Křest je totiž darem, jehož se dostává v kontextu péče a bratrského sdílení. V dějinách vždycky jeden křtí druhého, ten dalšího a ten zase dalšího... je to řetězec. Řetězec milosti. Nemohu pokřtít sám sebe. O křest musím požádat druhého. Je to úkon bratrství, spříznění s Církví. Ve slavení křtu tak můžeme rozpoznat ty nejopravdovější rysy Církve, která jako matka neustále rodí nové děti v Kristu působením Ducha Svatého.

Ze srdce tedy prosíme Pána, abychom mohli v každodenním životě stále více zakoušet tuto milost, které se nám dostalo křtem, a když nás potkají naši bratři, aby se mohli setkat s opravdovými Božími dětmi, opravdovými bratry a sestrami Ježíše Krista, opravdovými členy Církve. A nezapomeňte dnešní úkol: zjistit si a zeptat se na datum svého křtu. Stejně jako znám datum svého narození, musím znát také datum svého křtu, protože je to sváteční den.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

TVRDÁ RUKA FRANTIŠKOVA

Papež František při obřadu mytí nohou na Zelený čtvrtek. Foto: <http://www.stpeterslist.com>

František proslul svým milosrdenstvím k hříšníkům. Zjednálo mu to popularitu nejen v Církvi, zejména proto, že bývá srovnáván se svým předchůdcem Benediktem XVI., který údajně pouze napomínal, strašil a káral. Papež František nicméně také dokáže vyvolat stud a pokořit. Minulý čtvrtek se o tom přesvědčil kardinál Roger Mahony, emeritní arcibiskup Los Angeles. František toho dne pronesl mimořádně ostré kázání, ve kterém se nelítostně vypořádával se všemi viníky skandálů uvnitř Církve.

Papež zdůraznil, že základ problému tkví v nedostatku živého vztahu k Bohu a jeho Slovu. Zkažení kněží pak místo toho, aby podávali chléb života, dávají Božímu lidu otrávený pokrm. „Tolik skandálů, které tady nechci vypočítávat, ale všichni o nich víme,“ říkal František. „Víme, kde jsou! Skandály, za které bylo nutné zaplatit spousty peněz. A dobře tomu tak, tak se to má dělat... Ostuda Církve! Zastyděli jsme se však za to pohoršení, za tyhle poklesky kněží, biskupů i laiků? Těžko bychom tam hledali Boží slovo, v těchto mužích a ženách bychom těžko našli Boží slovo! Neměli vztah k Bohu! Měli pozici v Církvi, pozici, která jim dávala moc

a také pohodlí. Ale Boží slovo ne!“ Tvrdá slova. Snad i nespravedlivá, vezme-li v úvahu, že ve Spojených státech se kvůli mnohamilionovému odškodnému a platům právníků prodávaly

V listu nově jmenovaným kardinálům papež František připomíná, že nejde ani o povýšení ani o vyznamenání, nýbrž o cestu poníženosti a pokory.

kostely a školy, budované přece leckdy za vdovský peníz a sloužící konkrétním lidem. Ta slova ovšem získala jiný význam, když jsme se o pár hodin později dozvěděli, že s papežem koncelebroval kardinál Roger Mahony, který 26 let vedl arcidiecézi Los Angeles, která se stala zosobněním sexuálních skandálů. Odškodné a honoráře právníků se vyšplhaly nad 700 milionů dolarů, tedy vskutku horentní sumy. Když byla před rokem zveřejněna obšírná dokumenta-

ce o skandálech v této arcidiecézi, kardinál Mahony uznal svoji vinu. Přiznal, že nedostal svým povinností v oblasti ochrany nezletilých. Jeho nástupce arcibiskup José Gomez jej zbavil veškerých veřejných funkcí v arcidiecézi. Místo pokání za chyby se nyní vypravil do Vatikánu a uslyšel od papeže to, co uslyšel: „Což to není ostuda?“ – ptal se František. „Vybavují se mi Ježíšova slova o těch, skrze něž přichází pohoršení... (Srov. Lk 17,2: mlýnský kámen na krk a vrhnout do moře – poznámka autora) A právě tady nastoupilo pohoršení: úpadek lidu Božího až po slabost, až po zkaženost kněží.“

Tak papež pokořil amerického kardinála. František však pokořuje i v jiném smyslu. Učí pokoře. Zakusili to arcibiskupové opominutí papežem při posledních kardinálských nominacích. Benátky a Turín. Benátky daly v minulém století Církvi tři papeže: Pia X., Jana XXIII. a Jana Pavla I. A František náhle z neznámých důvodů jmenuje kardinálem arcibiskupa Perugie, kde byl kardinálem naposled budoucí papež Lev XIII.

Podobný osud potkal Brusel nebo Toledo. Škoda bruselského arcibiskupa Leonarda. Ten zažívá dost a dost ponížení ve své vlasti. Polonahé aktivistky Femenu co chvíli narušují jeho vystoupení, vrhají se na belgického primase tu s dortem, tu s vodou. Krom toho arcibiskup Leonard je pastýřem prozkoušeným v ohni. Nu což, to je realita Církve. Její těžiště se přenáší z Evropy do nových zemí, odtud kardinálské nominace v Africe, na Filipínách nebo na Haiti. Sám František chce také změnit charakter této funkce v Církvi. Vyjádřil to v listu novým kardinálům, kde připomněl, že nejde ani o povýšení ani o vyznamenání, nýbrž o cestu poníženosti a pokory.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

VYSTOUPÍM K OLTÁŘI HOSPODINOVU

Služebník Boží Tomáš Týn OP

Svůj život nabídl jako oběť za svobodu své vlasti, byl uznávaným tomistou, věrným ctitelem Panny Marie, zastáncem nenarozeného života a nesmlouvavým kritikem komunismu: P. Tomáš Týn OP.

Tomáš Týn se narodil 3. května roku 1950, na svátek Nalezení svatého Kříže v Brně. Jeho otec MUDr. Zdeněk Týn byl povoláním lékař, psychiatr. Zemřel roku 2012 v Německu. Jeho manželka a Tomášova matka, MUDr. Ludmila Týnová, rozená Konupčíková, dodnes žije v německém Neckargemündu. Tomáš byl nejstarší ze tří dětí. Jeho sestra Helena, provdaná Wünschmann, a bratr Pavel také žijí v Německu. Tomáš byl tři dny po svém narození pokřtěn P. Františkem Markem v nemocniční kapli jako Tomáš Josef Maria. Kmotrem mu byl jeho dědeček z matčiny strany, rovněž lékař, brněnský dentista MUDr. Josef Konupčík, známý svou horlivostí nejen pro víru, ale též pro katolickou kulturu, vzdělání a politiku. Právě v jeho knihovně se malý Tomáš seznámil s časopisem *Na Hlubinu*, díly svatého Augustina a zvláště pak s *Teologickou sumou* svého křestního patrona svatého Tomáše Akvinského, což jej ovlivnilo na celý život. Zvláště blízký mu byl brněnský farář Josef Budiš, který jej připravil k prvnímu svatému přijímání roku 1959.

Studia

Když bylo Tomášovi asi 11 až 12 let, začal poprvé hovořit o tom, že by se chtěl stát řeholníkem, knězem. Během gymnaziálních studií získal roku 1966 spolu s dalšími dvanácti studenty stipendium na dokončení středoškolského studia ve Francii na lyonském *Lycee Carnot*, což se mu poté podařilo se ziskem všech bodů 1. července 1969. Již dříve, 24. června 1967, mu byla udělena akademická cena uvedeného lycea. Psal o tom jak český *Mladý svět*, tak francouzský časopis *Le Dépeche*. Svým mimořádným nadáním na sebe upoutal pozornost mnoha profesorů. Ve Francii se Tomášovi otevřel nový svět, který znal dosud spíše

z četby. Navštívil benediktinské opatství *Pierre-qui-Vire*, navázal kontakt s otcem Henrim Féretem OP (1904–1992), profesorem církevních dějin a se studentským kaplanem abbém Mauricem Delaunayem. Ve Francii dozrálo jeho rozhodnutí stát se dominikánem. Sovětská invaze

P. Tomáš Týn OP. Foto: archiv autora

v srpnu 1968 přiměla jeho rodiče emigrovat s bratrem Pavlem a sestrou Helenou do Německé spolkové republiky.

Dominikánem

A tak Tomáš Týn 28. září 1969 vstoupil do dominikánského noviciátu Provincie Teutoniae v německém Warburgu. Jako dominikánský student pak odešel po první profesi na generální studium do Walberbergu, kde napsal svůj první významnější spis o platónské filosofii *Die Problematik der Bewegung und Ruhe bei Plato*, který čítá přes 200 stran a zůstal v rukopise. Sedmdesátá léta v Německu

ale pro Tomáše znamenala též kontakt s disciplinární a naukovou krizí provázející revoluční změny v Církvi celé společnosti. Proto na vlastní žádost dostal roku 1972 od generálního představeného dominikánů Aniceta Fernandezeho povolení, aby odešel do Boloně, kde mohl dokončit svou řeholní formaci v klidnějším prostředí. Zde také 7. října 1973 složil slavné sliby, již jako člen České dominikánské provincie. Boloňská studia ukončil licenciátem z teologie na téma srovnání rozdílu mezi pojetím Boží milosti u svatého Tomáše a Martina Luthera.

Osudový soukromý slib

Kněžské svěcení přijal v Římě o slavnosti svatých Petra a Pavla během Svatého roku 1975, z rukou papeže Pavla VI. Tento den byl pro Tomáše Týna zásadní: při obřadu složil soukromý slib, že nabízí Bohu svůj život jako smírnou oběť za svobodu své vlasti, tehdy socialistického Československa. Očitým a přímým svědkem této události je otec Bernhard Vošický O.Cist. z opatství Heiligenkreuz u Vídně, který byl spolu s Tomášem vysvěcen.

Významný tomista

V Římě pak Tomáš zůstal na Papežské univerzitě svatého Tomáše (Angelicum), aby dosáhl doktorátu z teologie. To se mu podařilo o tři roky později při obhájení doktorské práce o poměru lidské svobody a působení Boží milosti. Po doktorátu se vrátil zpět do Boloně, kde vyučoval morální teologii a filosofii. Neváhal často podniknout otevřené, ale dobře fundované kritiky soudobých omylů jak v oblasti filosofie, víry i morálky. Jako významný tomista 20. století je uváděn i v soudobé zahraniční literatuře. Se stejnou vytrvalostí pokračoval v řeholním životě

a v péči o duchovní potřeby lidí nejrůznějšího původu. Dokázal oslovit skauty, dominikánské terciáře, katolické traditionalisty, ale i marxisty, rotariány, Židy i muslimy... Jeho italská kázání měla velký ohlas, podobně jako duchovní vedení ve zpovědi. V roce 1980 byl zvolen vice-regentem dominikánské fakulty v Boloni a dále pokračoval ve své akademické práci i v apoštolátu. Lásky k řeholnímu životu, žitému podle klášterních pravidel, mu vydržela po celý život. Velmi se také zasazoval o ochranu nenarozeného života, mariánskou úctu v duchu svatého Ludvíka Grignona z Montfortu a o latinskou liturgii svatého Pia V., kterou se souhlasem tehdejšího boloňského kardinála Giacoma Biffiho sloužil pro veřejnost každý týden. Otec Tomáš byl velmi nekompromisní antikomunista, což v té době nebyl samozřejmý postoj ani u katolických kněží. Zajímavý pohled do jeho nitra přinesla jeho soukromá latinská korespondence s tehdejším kardinálem Josephem Ratzingerem.

Poslední dny

V říjnu roku 1989 byl otec Tomáš náhle zasažen prudkými bolestmi. Lékaři mu diagnostikovali zhoubný a velmi progresivní nádor s metastázemi v břišní dutině. Po měsíčním pobytu v boloňské nemocnici svaté Uršuly jej rodiče nechali převést do Německa, kde mu jako lékaři chtěli poskytnout co nejvyšší kvalifikovanější pomoc. Postupující metastázy však působily otci Tomášovi jen větší bolesti. Až do posledních dnů pracoval na svém největším a později vydaném díle *Metafisica della sostanza* čítajícím bezmála tisíc stran. Farář z Kirchenbolandenu Hanz Doll mu věnoval svou duchovní kněžskou péči a 28. prosince mu udělil svátosti umírajících. Poslední krize vypukla v noci z 31. prosince 1989 na 1. ledna 1990. Ráno byl převezen do nemocnice v Heidelbergu, kde své nemoci kolem 11. hodiny podlehl. Pohřben byl 5. ledna na hřbitově v Neckargemündu za účasti rodiny a řadových spolubratrů. Jeho hrob zdobí prostý, ale výmluvný nápis v latině: *Introibo ad altare Dei* (vystoupím k oltáři Hospodinu), slova 43. žalmu.

Brzy po jeho smrti začali jeho hrob i dům, kde dožil, navštěvovat poutníci,

zvláště z Itálie a z České republiky, kteří se k němu obraceli o pomoc v soukromých modlitbách. Četné žádosti věřících pak v roce 2003 přiměly provinciála České dominikánské provincie otce Benedikta Mohelníka, aby podal oficiální žádost o přestěhování jeho života a ctností prostřednictvím generálního postulátora dominikánského řádu a římské Kongregace pro záležitosti svatých.

Zahájení procesu blahorečení

Kongregace i Italská biskupská konference tuto žádost schválily, takže v sobotu 25. února 2006 v 11.30 hod. zahájil boloňský arcibiskup kardinál Carlo Caffarra v boloňské bazilice svatého Dominika tzv. diecézní fázi šetření ve věci blahorečení Tomáše Týna. Od tohoto okamžiku otci Tomášovi přísluší titul Služebník Boží.

Arcibiskupský kancléř vyzval všechny osoby, které znaly Tomáše Týna a jsou ochotny o jeho životě svědčit (ať pro nebo proti) před církevním tribunálem, aby tak učinily a stejně tak aby daly k dispozici jakékoli spisy, jejichž je autorem anebo mu byly alespoň připisovány. Zahájení se účastnilo asi tři sta ctitelů, známých a příbuzných Tomáše Týna z mnoha evropských zemí.

Rostoucí úcta

V Itálii si osobnost Tomáše Týna získala obdiv jeho ctitelů z řad dominikánských laiků a tradičně smýšlejících věřících. V únoru 2013 mi osobně sdělil kardinál Raymond Leo Burke z USA, prefekt nejvyššího tribunálu Apoštolské signatury, že mu na kauze velmi záleží (byl mj. s otcem Tomášem vysvěcen na kněze). Podobně vstřícně to vidí i někteří němečtí či rakouští kněží, dále pak Brněnské biskupství, kde mons. Jiří Mikulášek, generální vikář, připravil k vydání menší publikaci s názvem *Služebník radosti*, věnovanou právě Tomáši Týnovi; zde najdete též můj kratičký doslov. Žádosti o obrázky, modlitby a sekundární relikvie přicházejí z Rakouska (Heiligenkreuz), Polska, Francie, Španělska. Též v České republice si Tomáš Týn pozvolna získává své ctitele. Je mu věnována i internetová stránka <http://tyn.op.cz>.

fr. Efrém Jindráček OP
(Mezititulky redakce, kráceno)

P. Efrém Jindráček OP,
vyučující na Filosofické
fakultě Papežské univerzity
Sv. Tomáše Akv. v Římě,
vicepostulátor procesu
blahorečení Tomáše Týna

DĚKUJI OTČE

Děkuji, otče, že denně obětujete svůj život Kristu, abyste oslavoval Boha svou službou bližním a vedl je k věčné spáse. Děkuji za Vás Nejsvětějšímu Bohu a modlím se, aby Vás Pán na přímluvu blahoslavené Panny Marie posíloval v lásce, naději a víře.

„Děkuji, otče“ je již mnoho let fungující webová stránka provozovaná Res Claritatis, kde můžete využít prostor k poděkování knězi či kněžím, kteří vás ve vašem životě provázeli nebo provází. Svá poděkování můžete zaslat skrze jednoduchý formulář na <http://dekujiotce.cz>.

Vaše poděkování

Jiří Hladík Ocr. [Litoměřice – katedrála]

Děkuji otci proboštovi, který mne před dvaceti lety v adventu křtil. Je vzácné, když konvertitu provází kněz, který je také konvertita, který umí poradit, „jak dobře vychovat vlastní rodiče a starší sourozence“. Kéž se nepohorší, kdo je z věřící rodiny. Otec probošt dokázal přivést k víře – a při své primici pokřtít svoji maminku – být i doma prorokem. Zároveň je i rytířem – řádu Křižovníků. Kdo otce probošta zná, ví, co pro nás znamená. Kdo otce probošta nezná, kéž podnikne pout' do Litoměřic, nebude litovat. Daniela

Václav Nekolný [Zásmuky]

Milý otče Václave, jistě Vám za celé Horní Kruty patří poděkování, že jste obětavě jezdil sloužit mši svatou přes vaše utrpení a únavu, a také za to, že jste nás svým kázáním vedl k zamyšlení. Přejí Vám, aby další operace proběhla dobře a abyste poté měl bolesti co nejméně. V. D. Š.

<http://dekujiotce.cz>

DOBRODINÍ RODINY

Pastýřský list Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického, k novému roku 2014

Mons. Jan Baxant nám připomíná, že rodina potřebuje náš společný zájem, podporu, obhajobu a naše modlitby. Všichni potřebujeme znovu objevit dobrodiní rodiny.

Bratři a sestry, na začátku nového roku Páně, ještě v okruhu vánočních svátků a v den slavnosti Matky Boží Panny Marie, vás všechny zdravím s ujištěním modliteb a přáním Božího požehnání. Rozhodl jsem se vám, s použitím biblických, katechismových, koncilních a synodálních přípravných textů o rodině a manželství, předložit několik řádek listu s pozváním k zamyšlení nad skutečností rodiny u vědomí, že každý z nás má s rodinným životem své vlastní zkušenosti. Téma rodiny nemůže být tedy nikomu z nás cizí.

Bezpečí domova

Vzpomínám si na vyprávění dnes už dospělých dětí jedné početné chorvatské rodiny. U nich doma jejich maminka pravidelně, každý den brzy ráno, pekla chléb. Samozřejmě si mohli zajít do pekárny a chleba koupit. Nečinili tak. Proč? Když se probouzeli do nového dne, domácnost byla provoněna čerstvě upečeným chlebem. I tím sílilo vědomí všech členů zmíněné rodiny, že doma není nikdy hlad a nouze, protože je tam to nejnужnější k životu: chléb. Vůně chleba jistým způsobem tvořila bezpečí domova, ale nejen to. Měli se rádi. Žili pospolu. Jeden se opíral o druhého, jeden pomáhal druhému. Idyla prostředí, které je vyjádřeno jednoduchým slůvkem: „doma“. Rodinná láskyplná atmosféra, nám všem, nemá být ani dnes vzdálená!

Solidarita

Dovolte, abych připojil ještě jednu vzpomínku na minulé léta z mé duchovní správy. Tehdy, vždy před Vánocemi a Velikonocemi, se ve farnosti, kterou jsem spravoval, našli dobrodinci a sesbírali mezi sebou tolik finančních prostředků, že se každé rodině s více dětmi mohlo

před svátky alespoň malým příspěvkem vypomoci. Těch obdarovaných rodin bylo každoročně něco kolem třiceti. Chápu, že to někomu z vás může znít jako pohádka z dávných časů. Nicméně, byla to realita.

Ohrožení rodiny

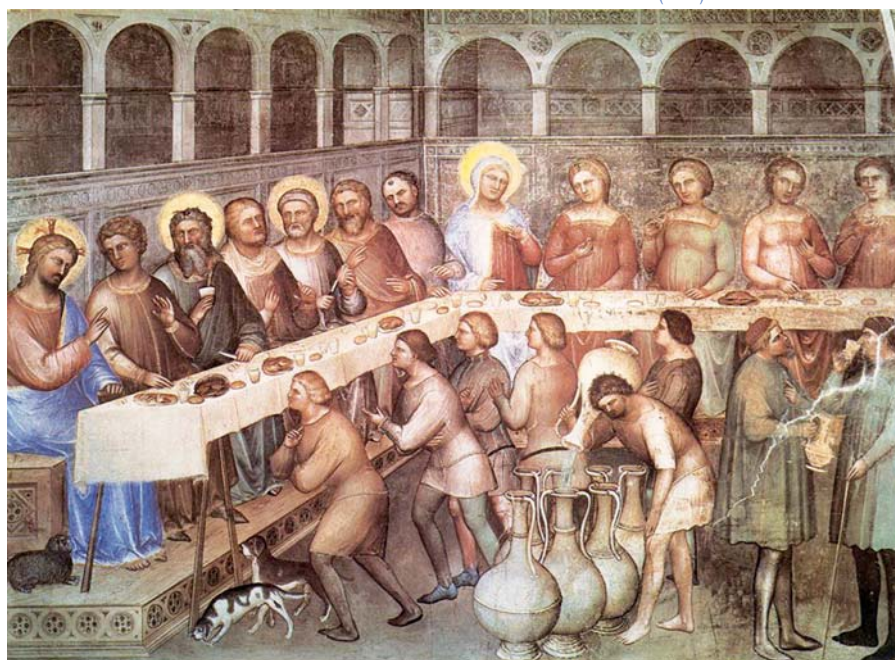
Dnes se však objevuje problematika rodiny ještě před nedávnem nevídaná: dvojice, žijící spolu ve faktickém svazku, které ale manželství neuzavírají a často myšlenku na ně úplně vylučují, nebo spojení lidí stejného pohlaví, jimž je nezřídka ve světě přiznávána možnost adopce dětí. Objevují se čím dále častější myšlenkové tendence směřující k legislativním návrhům, které znehodnocují trvalost a věrnost rodinného společenství. V současných okolnostech mnoho dětí a mladých, přicházejících na svět v neregulérních manželstvích, mnohdy ani následně

nepozná a neuvidí své skutečné rodiče. Přitom krása biblického poselství o rodině má svůj původ ve faktu, že muž i žena byli oba stvořeni k Božímu obrazu a podobnosti. Manželé, spojení nerozlučitelným manželským poutem, prožívají krásu lásky, otcovství a mateřství a nejvyšší důstojnosti, neboť se mohou zúčastnit na stvořitelském Božím díle. V daru, kterým je plod jejich spojení, přebírají odpovědnost za růst a výchovu dalších lidí pro budoucnost lidského rodu. Plozením muž a žena s vírou naplňují povolání být Božími spolupracovníky při péči o stvoření a růst lidské rodiny.

Ježíšovo učení o rodině

Boží Syn, Spasitel, Slovo, které se v lůně Panny Marie stalo tělem, žil a rostl v nazaretské rodině a zúčastnil se svatby v Káni, jejíž slavení obohatil prvním ze svých zázraků. S radostí přijímal pohos-

Giusto de' Menabuoi: Svatba v Káni (1378). Foto: Wikimedia Commons

tinnost v rodině svých prvních učedníků a v Bethanii utěšoval zarmoucenou rodinu svých přátel. Ježíš Kristus obnovil krásu manželství tím, že znovu předložil sjednocující Boží plán, který pro tvrdost lidského srdce byl opuštěn dokonce i v tradici izraelského lidu. Návratem k počátku Ježíš vyučoval a povzbuzoval k jednotě a věrnosti manželů.

Domácí církev

I v prvotním křesťanském společenství se rodina objevovala jako „domácí církev“. V tzv. „rodinných kodexech“ novozákonních apoštolských listů je rodina označována za místo hluboké solidarity mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, mezi bohatými a chudými. Svatý Pavel, učitel

národů, označuje manželskou lásku mezi mužem a ženou za „veliké tajemství“, které ve světě zpřítomňuje lásku Krista a Církve. Stále platí, že rodina, v níž se stýkají různé generace a vzájemně si pomáhají získat vyspělejší moudrost a sladit lidská práva s ostatními požadavky společenského života, je základem společnosti.

Pečujeme o rodinu

Je zřejmé, drazí bratři a sestry, že rodina v rozmanitosti svých členů má Bohem danou vlastní krásu. Rodina je prostorem, kde jednotlivci se stávají dospělými, a tedy i statečnějšími brát na sebe nelehký, ale nutný úkol odpovědnosti za druhé. V domácí atmosféře se učíme opravdové lásce, znající sebeovládání a ochotu

k oběti. V prostředí rodiny se osvojuje cit a vůle pro společnou věc. Rodina v současné době má i svá úskalí, ohrožení, krize. Prohlubovaly by se, kdybychom jen přihlíželi a kritizovali. Rodina potřebuje náš společný zájem, podporu, obhajobu, zastání a naše modlitby. Dobrodiní rodiny potřebujeme všichni znovu objevit. K tomu vás všechny vybízím.

A žehnám všem: prarodičům, manželům, rodičům, dětem, vnoučatům, mladým i starým, zdravým i nemocným, vaším rodinám, a to na přímluvu Ježíšovy Matky i matky naší Panny Marie.

Mons. Jan Baxant
<http://www.dltm.cz>
(Mezititulky redakce)

BOJ O ČLOVĚKA

Pastýřské listy evropských biskupů k „filosofii genderu“

Právě dnes probíhá v naší společnosti nevratný transformační proces. Jeho cílem je odstranit stávající společenský řád a vymazat křesťanský obraz člověka.

V roce 2014 se Církev chce ve zvýšené míře věnovat problematice a podpoře rodiny. V této souvislosti vydali biskupové několika evropských zemí (Polska, Slovenska, Portugalska...) už na přelomu roku listy, jež se kriticky vymezují k tzv. filosofii genderu a požadavkům z ní vyplývajícím (gender mainstreaming).

Pojem „gender“

Slovo „gender“ označuje pohlaví jakožto dané nikoli lidskou přirozeností, ale výchovou a klimatem ve společnosti.

Je to pojmový základ pro mnohé, nač v dnešní západní kultuře narážíme v požadavcích nejen feministek, ale liberální levice obecně. I v Církvi se najdou iniciativy, které se k podobným požadavkům připojují. V Čechách a na Slovensku se toho ujala křesťanská intelektuální platforma „Societas Peregrini“, jejíž protestní dopis otiskl *Katolický týdeník*. Proti dopisu se naopak ozývají hlasy katolické

veřejnosti; na toto téma bude ještě řečeno mnohé a já toho ráda vyčkám. Zde chci jenom upozornit, že „protigenderový postoj“ není specifikem biskupů, katolíků a konzervativců, ale připojují se k němu i jiné hlasy. Pro ilustraci uvedu několik výňatků z článků renomované německé novinářky a publicistky Bettiny Röhlkové, jejíž texty otiskují i levicovější listy, např. *Spiegel*, *Cicero* a velké deníky.

„Gender mainstreaming“ jako tsunami

Paní Röhlková chci citovat proto, že má pro feministické otázky speciální kvalifikaci: je totiž dcerou teroristky Ulriky Meinhoferové z Frakce Rudé armády. Ta kvůli angažmá na radikální levici opustila své dvě děti, a pokusila se je dokonce odložit do tábora pro palestinské sirotky v Jordánsku, čemuž na poslední chvíli zabránil její druh společně s manželem (a otcem dětí).

Röhlková charakterizuje „gender mainstreaming“ jako tsunami. Podle ní resp. podle jejích zkušeností s německou politikou připravuje tenoučká funkcionářská vrstva politiků za kulisami půdu pro „genderovou společnost“.

Už od podzimu 2003 financuje spolková ministryně pro ženy „Centrum genderové kompetence“ na Humboldtově univerzitě každoroční částkou 340.000 euro. Centrum podle ministryně „iniciuje výzkum a podporuje zavedení ‚gender mainstreamingu‘ do všech oblastí společnosti, hospodářství, politiky a státní správy“. „Gender mainstreaming“ je kouzelné slůvko nejnovějšího stadia feminismu,“ píše paní Röhlková, „o němž až dodneška nikdo neví, co přesně znamená.“ Feministka Alice Schwarzerová už před lety prohlásila: nerodíš se jako muž nebo žena, ale jako „člověk“, a teprve později se rozhoduješ, kým chceš být. Každý musí získat kulturní, sociální pohlaví –

„gender“ – jež je zcela nezávislé na biologickém pohlaví; představuje odchod od pohlavně neutrální politiky.

Pseudovědecký rasismus

Feministky požadují pozitivní opatření ve prospěch počtu žen ve všech profesích, aby se vyrovnaly diskriminace z minulosti. „Gender mainstreaming“ pak znamená kompletní přestavbu společnosti a novou představu o lidstvu. „Je to totalitní komunismus v oblasti vztahů mezi pohlavími,“ říká Röhlová. Reálně existující svět se přeznačuje na patriarchát, zatímco přestavba společnosti má cílit k matriarchátu. „Děti patří do jeslí, dívky do programů na posílení gender-mainstreamingu, chlapci do převýchovy. A rodina? Ta se odstraní.“ ... „Gender-mainstreaming“ představuje jakýsi pseudovědecký rasismus. Röhlová upozorňuje, že všechny tyto koncepty se prosazují s vyloučením veřejnosti.

Poukazuje také na to, že genderové feministky prosazují své požadavky bez jakéhokoli mandátu. Nikdo se většiny žen neptá, zda se skutečně chtějí vzdát péče o děti. Nikdo se jich neptá, zda skutečně chtějí být zaměstnány. Je přitom těžko představitelné, že by bylo možné odstranit biologickou stránku člověka.

Rozklad společnosti

Genderová politika rozkládá společnost. Ničí nejen rodiny, ale podporuje i osamělost lidí ve společnosti („single“ životní styl). Vyvolává konflikty mezi generacemi. Odděluje Němce od migrantských společenství, takže působí dezintegrativně. Podle názoru Röhlové odděluje genderová politika nejen ženy od mužů, ale především ženy od žen. Vzniká jakási nová kasta „elitních feministek“, které s běžnými, zejména manuálně pracujícími ženami nemají nic společného.

Rozhodující je obraz člověka

Dnešní německé politice Röhlová vyčítá, že ani CDU ani SPD nenabízejí vlastní obraz člověka. Vzniklé vakuum pak zaplňují „stále agresivnější, samozvaní, státem krmení badatelé o rasismu“. Přitom o hospodářské pozici Německa nerozhodují maličkosti, jako je minimální mzda a přesuny daní, ani účelové dárečky

Hieronymus Bosch: Zahrada pozemských rozkoší, detail (1503–1504). Foto: Wikipedia

Děti patří do jeslí, dívky do programů na posílení gender-mainstreamingu, chlapci do převýchovy. A rodina? Ta se odstraní.

stranické klientele. Rozhodující je obraz člověka, který straší v hlavách velké koalice. „Křesťanský obraz člověka Merkelové úplně škrtla. Nedělá to samozřejmě veřejně, naopak: tváří se, že tento obraz je pro stranu s ‚C‘ na začátku prostě samozřejmostí. Ale humanistický obraz člověka, který podává naše ústava i ústavy dalších států západního humanistického řádu, je Merkelové lhostejný. ... Bezkonceptně přijímá zeleno-rudé fantazie o člověku.“ Kdo chce pochopit obraz člověka podle velké koalice, nemusí se CDU zabývat. Z křesťansko-demokratického a křesťansko-sociálního dědictví zde nezbylo nic.

„Nový člověk“

Musíme to opravdu brát tak do hloubky? Nejde o něco menšího? Musíme se v konkrétní politice zabývat tak obtíž-

ným abstraktem, jako je obraz člověka? Ano, musíme. Protože právě dnes probíhá v naší společnosti nevratný transformační proces. Za ten sice SPD neodpovídá, ale právě ona je „podvozkem“ pro zájmové skupiny, a tedy příčinou negativních procesů, jež probíhají. Je sběrným košem pro všechny ty, kdo se nedemokraticky staví do pozice „expertů“, kteří chtějí v Německu a v Evropě vytvořit novou společnost a za tím účelem potřebují odstranit stávající řád a vytvořit – nátlakem nebo násilím – „nového člověka“.

Skupina „Societas Peregrini“ vyzývá biskupy k dialogu. Ale filosofie genderu není jen tak nějaký názor, s nímž lze debatovat jako rovný s rovným. Je to mocná, obrovskými částkami peněz vybavená ideologie, jíž je prostě třeba čelit.

Biskupům, kteří k tomu mají odvahu, upřímně „Pán Bůh zaplať!“

Michaela Freiová
(Mezititulky redakce)

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Dítě a generační solidarita

Moderní systém sociálního zabezpečení vede k oddělení svobody a odpovědnosti. Umožňuje ohromný posun směrem k individualismu, jímž trpí především rodiny.

Solidarita. Slovo, které jsme slyšeli tolikrát. Slovo, na které pomalu, ale jistě stále víc lidí přestává slyšet. Slovo, k němuž jsou hluší neoliberálové, což v praxi minulých vlád znamenalo plíživou likvidaci sociálního státu. Likvidaci prováděnou salámovou metodou, kolečko po kolečku u průběžně financovaných systémů, jakým je náš I. důchodový pilíř. Jen namátkou dva příklady, dvě odkrojená kolečka salámu: První příklad je náhradový poměr mezi průměrnou mzdou a průměrným důchodem (nůžky se rozevírají průběžně, v roce 1991 byl náhradový poměr 58 %, v roce 2009 již jen 46 % a rychle se přibližuje k hranici 40 %). Druhý příklad je zastropování odvodu sociálního pojištění u platů přesahujících 48násobek průměrné mzdy, což je sociálně nesolidární. Co je ale horší, zastropování odvodů sociálního pojištění bylo provedeno pod záminkou spoření na vlastní důchod z odvodů sociálního pojištění, což je, jak jsme si již vysvětlili v článku Ekonomové a dítě, záminka naprosto falešná.

Generační solidarita

Generační solidarita je: mezigenerační, intragenerační (uvnitř jedné generace) a bohužel v současné praxi tzv. sociálně vyspělého státu také solidarita falešná, a to ve velkém a navíc se stále zvětšujícím rozsahu (jako důsledek nízké až katastrofálně nízké porodnosti).

Mezigenerační solidarita se projevuje tím, že dobře vychované, pracovitě děti financují ze svých odvodů sociálního pojištění stáří svých rodičů a bohužel plně také stáří bezdětných. Právě u bezdětných a rodičů jednoho dítěte je zakopaný onen příslovečný pes. V druhém článku „Ekonomové a dítě“ jsem v tabulce vyčíslil investice občanů do I. důchodového pilíře v absolutních číslech podle počtu

vychovaných dětí. Na tabulku navážu použitím čísel relativních, tj. procent. Na těch lze názorně demonstrovat poměr mezi investicí do výchovy dítěte a výnosem v podobě starobního důchodu (netýká se sociálně vyloučených).

Tabulka: Relativní výnos z I. důchodového pilíře podle počtu vychovaných dětí
Výše investice do výchovy dítěte v rodině s příjmem na úrovni mediánu a 1–3 dětmi je 80 000 Kč ročně, tj. 1 440 000 Kč do plnoletosti dítěte. Vklad bezdětných do výchovy dětí těch druhých je 400 000 Kč. Výnos z I. důchodového pilíře je v průměru dva miliony korun na jednoho starobního důchodce.

Podle počtu vychovaných dětí	Poměr výnos/investice (%)
dvě děti	139 %
tři děti	92,6 %
čtyři a více dětí	méně než 69,4 %
jedno dítě	278 %
bezdětní manželé	500 %

Poznámky k tabulce

1. Druhý sloupec tabulky vypovídá zcela jasně: V současné době praktikovaná zásluhovost, posuzovaná pouze na základě pracovní aktivity, v I. důchodovém pilíři vynáší bezdětným 500 % z vkladu.
2. Rodiče jednoho dítěte obdrží jako důchodci téměř trojnásobek vkladu, 278 %.
3. Naopak rodičům tří dětí se již investice do jejich výchovy v době stáří vrátí jen částečně.
4. Investice do výchovy čtyř a více dětí jsou pro rodiče z hlediska zajištění na stáří finanční katastrofou.

Deformace solidarity

Proto dnes již nelze mluvit o solidaritě mezigenerační, navíc praktikované jako bezbřehé, protože má v souladu s výsledky stávající praxe negativní dopady demografické i mnohočetné negativní dopady ekonomické (Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady, Patta 2009). A nejen to. Takto zdeformovaná mezigenerační solidarita má i dopady psychologické. Lze to doložit zvyšujícím se odporem mladé generace platit na důchody svým rodičům a prarodičům. Odporem, který ovšem nevznikl sám od sebe, ale v důsledku naprosto zvrácené dlouhodobé dehonestace přirozené mezigenerační solidarity. Skoro se stydím za nás všechny, když pokládám za potřebné napsat, co to je přirozená mezigenerační solidarita: Přirozená mezigenerační solidarita je pevně zakotvena v třígenerační rodině mezi rodiči na jedné straně a prarodiči a dětmi na zbylých koncích generační posloupnosti.

Oddělení svobody a odpovědnosti

K objasnění problému si dovoluji citovat z článku Jürgena Borcherta, Odpovědnost místo almužny (zkráceno): *V nově vytvořené „generační smlouvě“ byli rodiče přinuceni převzít odpovědnost za důchodové zabezpečení bezdětných vrstevníků prostřednictvím výchovy svých dětí. Bezdětní byli naproti tomu zbaveni odpovědnosti za své budoucí zajištění a mohli „stavět na dětech cizích lidí“.* Touto reformou (pozn.: německý zákon o důchodovém pojištění z roku 1957) byl umožněn ohromný posun směrem k individualismu posledních desetiletí, jímž trpí právě zase rodiny, neboť ve společnosti, kde se individualismus stává měřítkem jednání, stává se i osobní svoboda důležitější než tradiční společenské vazby. Tím je před-programo-

vána krize myšlení i orientace a zároveň je v důsledku toho stále těžší vychovávat děti. V politice ještě nedošlo k porozumění tomu, co umožnil moderní systém sociálního zajištění – oddělení svobody a odpovědnosti. Všechny regulace totiž zatěžují nestejnou měrou rodiče i bezdětné, mají následky v deformacích struktury obyvatelstva a neberou ohled na různou míru odpovědnosti obou skupin za tento vývoj.

Demontáž sociálního státu

Zde je potřeba učinit další myšlenkový krok, bez něhož je správné provedení reformy sociálního státu neuskutečnitelné. Takovým krokem je převzetí zodpovědnosti občany, kteří nevychovali děti, za tento vývoj. Pokud se tak nestane, bude se dále prohlubovat demografická deprese, tj. deformace struktury obyvatelstva. Ta ve svých důsledcích povede opět k nárůstu počtu občanů, kteří děti nevychovali. Očekávaným výsledkem takového vývoje je konec solidarity mezi občany, a tím i konec sociálního státu. Demontáž sociálního státu již dlouhodobě probíhá. Vládní reformy, které ve své podstatě vedou ke komercializaci systémů sociálního státu, jsou toho důkazem.

Proto se oprávněně ptám: Kdy odborníkům a následně politikům dojde, že přirozená mezigenerační solidarita není slučitelná s naším současným sociálním modelem, který je ve své podstatě identický s modelem evropským. Evropský sociální model není mezigeneračně solidární! V tomto modelu ekonomicky aktivní platí na důchody všem, to znamená nejen svým rodičům, ale také úplně cizím lidem, což křiví a destruuje mezigenerační solidaritu děsivým způsobem.

Staří proti mladým

Jak děsivým, je zřejmé z následujících vět citovaných z knihy Obavy a naděje (Žakowski 2004): ... *chudnoucí pracující většina, spolu s celou ekonomikou demokratického Západu, se ocitla pod ničivým tlakem nároků prudce rostoucí nové zahálející třídy, penzistů. To je skutečná nová revoluční třída. Naprosto neproduktivní, stále početnější, politicky stále vlivnější a již dnes dostatečně silná a chtivá, aby projedla většinu toho, co by mělo jít na investice, pokud by měla být zachována ži-*

votní úroveň. Další text je ještě drastičtější, s vizí revoluce starých proti mladým, vydávání peněz na důchody a zdravotní péči, a nikoli na školy, silnice, výzkum. V závěru pak L. C. Thurow říká, že *uspořádáním nároků penzistů zmaří západní demokracie svou budoucnost. Brány Západu propadajícího se do chaosu se tak rychle otevrou novým barbarům.*

Hugo Simberg: Starý muž a dítě (1910)
Foto: <http://iamachild.files.wordpress.com>

V dnešní společnosti se měřítkem jednání stává individualismus, osobní svoboda se staví nad tradiční společenské vazby.

Skrytý dluh bezdětných

L. C. Thurow tak bez řádné analýzy se sypal důchodce do jednoho pytle, místo toho, aby zkoumal kapitálové vklady jednotlivců. V případě řádně provedené sociálně-ekonomické analýzy (kterou sociologové a ekonomové nejsou dosud schopni udělat), by se zjistilo, že **polovina lidí v ekonomicky aktivním středním věku je mezigeneračně nesolidární.**

Jde o občany, kteří svůj čas a energii obětují jen sami sobě, tedy zábavě a konzumu. Jde o občany, kteří, ať již z jakéhokoliv důvodu, na sebe nevzali onen druhý

úvazek, jímž by každý z nich po dobu nejméně osmnácti let masivně investoval do své důchodové budoucnosti výchovou dětí. L. C. Thurow by pak rychle přišel na to, že skrytý dluh I. důchodového pilíře vytváří bezdětní. Neurázel by pak rodiče řádně vychovávající své děti tím, že je hází do jednoho pytle s bezdětnými a neprávem je označuje za neproduktivní, stále početnější, politicky stále vlivnější a již dnes dostatečně silnou a chtivou třídu důchodců. S bezdětnými, kteří jsou mezigeneračně nesolidárními egoisty, neboť v době své ekonomické aktivity vkládají jen pětinu potřebných investic do průběžně financovaného důchodového a podobně financovaného zdravotního systému. Bezdětnými, kteří následně čerpají obrovský a stále se zvyšující podíl financí určených na důchody a zdravotní ošetření (díky dlouhodobě nízké porodnosti).

Nutnost systémových změn

Bez jasné životní perspektivy, kterou nám musí v základních mantinelech vytvářet sociální stát, nelze zamezit tomu, aby se život mladého člověka nepropadl do životních epizod postrádajících návaznost, vnitřní jednotu, a tím i smysl. K nápravě je potřeba udělat jen maličkost. Maličkost z nejtěžších. Změnit myšlenková kliše lidí, kterým bylo dosud ohavnou formou lživé propagandy doslova vsugerováno přesvědčení, že si odvodem sociálního pojištění spoří na vlastní důchod. Jen na základě překročení vlastního stínu ve svém myšlení je člověk schopen zjistit, že nejde o tragédii neodvratnou, ale snadno napravitelnou smysluplnými systémovými změnami. Změnami, které budou respektovat skutečnou mezigenerační solidaritu, tj. investice pracujících rodičů do budoucnosti. Investice do výchovy dětí.

V dalším pokračování si povíme o intragenerační a také o falešné generační solidaritě.

Ivo Patta

Pokračování v dalším čísle
(Mezititulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy

TO NENÍ PÁN JEŽÍŠ

Můj malý vnuk Kryštof je teolog-amatér. Ve svých šesti letech se zadíval na scénu, kde Veronika podává Kristu svou roušku, a po chvíli si vzdychnul: „Nikdo není svatý. Ani děti ne.“

Je hyperaktivní, nedovede moc zvládat svou nervovou soustavu. Je neuvěřitelné, že zatímco leze na lavici a pod lavici, otáčí se a vyplazuje jazyk na jiné děti, stíhá sledovat, co se děje u oltáře. Jednou, právě v okamžiku, kdy po slovech kněze „Toto je moje tělo, které se za vás vydává“ nastalo v celém kostele hluboké ticho, začel nahlas svůj protest: „To není ‚moje tělo‘, to není Pán Ježíš!“

Honem jsem ho ztišila a slíbila, že mu to po mši vysvětlím. A pak jsem se modlila: Pane Ježíši, jak mu to říct? Přece mu nemůžu vysvětlovat učení o transsubstanciaci? To jsem okamžitě zavrhl jako pro šestiletý rozum nepoužitelné. Ale jak na to? Duchu Svatý, osviť mě, protože tohle je oříšek!

Když jsme vyšli před kostel, vyhrnula jsem si rukáv a strčila mu předlok-

tí k nosu. „Na, kousni si!“ Udiveně se na mě podíval. V jeho očích byla nevyslovená otázka: „Že by Alzheimer? Tak brzo?“ Trvala jsem na svém. „No, jen si kousni! Pořádně, prokousni kůži, urvi kus masa a žvýkej! Po bradě ti poteče

Foto: Wikimedia Commons

krv...“ Otrásl se odporem při té představě a raději trochu ustoupil.

„Nelíbí se ti to?“

„Ne, ani trochu.“

„Vidíš, Pán Bůh si taky myslel, že by se nám to nelíbilo. A co chleba? Ten nám nevadí? Ten jíst můžeme?“ S úlevou při-

kyvoval, že ano. „Pán Bůh to také věděl, že chleba jíst můžeme. A protože nás chtěl živit vlastním tělem, abychom přišli za ním do nebe, tak to udělal tak, že sám sebe proměnil v chleba, a my ho sníme.“

Kluk uznale přikývl: „To bylo od něho teda chytrý!“ A já jsem se v duchu usmívala: „Slyšíš, Bože, jak tě to dítě ocenilo? To tě určitě potěší!“

Pak už měl jedinou otázku: „A proč je ten chleba takový bílý?“ „Protože je z bílé mouky. Záleží na tom, z čeho ho pekaři upečou. Z hnědé mouky by byl hnědý.“

Od té doby nemá o eucharistii žádné pochybnosti.

O něco později jsem vyprávěla dětem, že františkány založil svatý František a dominikány svatý Dominik.

„Já jsem dominikán“, rozhodně prohlásil Kryštof.

„O tom vůbec nepochybuji“, souhlasila jsem. „Člověk, který v šesti letech řeší, jestli je hostie právě Tělo Kristovo, nemůže být nic jiného než dominikán!“

Jitka Hosanna Štěpánková

EVROPA SE V ZÁLEŽITOSTECH BIOETIKY DOSTALA NA SCESTÍ

Sanktpöltenský biskup Klaus Küng ve svém silvestrovském kázání varoval před povážlivým vývojem v oblasti rodinné politiky a bioetiky. Pro současnost je příznačné, že navzdory ohromnému blahobytu všude převládají ekonomické otázky, řekl v úterý 31. prosince 2013 odpoledne v katedrále Panny Marie v Sankt Pölten. Mnohými a děsivými způsoby nám rok 2013 kromě jiného ukázal, že postoj k životu se v Evropě stále více blíží „kultuře smrti“.

Optimismus zprvu vyvolala petice „Jeden z nás“, kterou podepsalo 1,7 milionu lidí a která usiluje o evropský zákaz financování výzkumu prováděné-

ho na lidských embryích. Nedá se však předpokládat, že by nepřišla protireakce: Jen těsně byla v Evropském parlamentu odmítnuta tzv. „zpráva Estrellové“, jejímž cílem je prosazení práva na potrat v celé Evropské unii, což by podle Künga mělo vážné důsledky pro křesťanské lékaře a ošetrovatelský personál. Tento problém tím však nekončí, tvrdí biskup.

Šokující je dále to, že v Belgii značná část poslanců podporuje legalizaci sebevraždy nezletilých a že se eutanazie kromě Belgie provádí již také v Nizozemsku, Švýcarsku a Anglii a brzy se bude provádět ve Francii. Ačkoli v Rakousku i nadále trvá dohoda zúčastněných stran

o podpoře hospicového hnutí a paliativní péče, přesto je i v této zemi nutná velká ostražitost, což biskup Küng zdůraznil ve svém příspěvku do debaty o tom, zda by zákaz eutanazie měl získat status ústavního zákona.

V téměř celé Evropě probíhá podle sanktpöltenského biskupa obrovský duchovní boj, zejména ohledně tématu manželství a rodiny. Nadchly nás miliony Francouzů, kteří na počátku roku protestovali proti návrhu zákona o sňatcích homosexuálů, jenž byl později přesto přijat. V Rakousku navzdory některým světlým bodům v koaličním programu

Dokončení na str. 15

Jak to vidí Vojtěch Macek

Potíže jinak dobrých lidí

Nepokládáte se za žádné velké hříšníky? Ovšem i malé hříchy, kapající po nejmenších kapkách, můžou způsobit, že číše jednou přeteče.

Od té doby, co jsme všichni hříšníky, nemůžeme svět černobíle dělit na dobráky a darebáky. U andělů je to jinak, u nich lze vymezit ty, kteří se ze svého rozhodnutí stali zlými. Od nich jsme pokoušeni a podléháme jim. Avšak každý jinak a každá naše nepravost je mezi lidmi různě vidět. A podle toho můžeme své viny rozdělit – pracovní bych to tak označil – na hříchy darebácké, jež jsou odevšad vidět lehce, a hříchy dobrácké, které mnohdy horko těžko rozpoznáme sami u sebe.

Bestiální vraždy, nehorázné krádeže, bezbřehá smilstva, jedovaté lži a jiné hříchy darebácké nechme kriminalistům a pojďme se zaměřit na ty druhé, dobrácké hříchy. Chtěl bych se zastavit u toho, co shledávám jako „jisté potíže“ u lidí, kteří (svými postoji a životním zaměřením, úsilím o prospěch svých bližních, svou sociální rolí) nikoho zjevně nepohoršují, naopak jsou spíše uznávanými a užitečnými – zkrátka u takových, o kterých se dá snadno říct, že to je „celkem dobrý člověk“.

Na prvním místě je tu lhostejnost. Zdánlivě „nejnevinnější hřích“ (nic nedělám, nic nezkažím), přesto s nedozírnými

následky. Lhostejnost jednotlivce vede celou společnost tam, kam nikdo rozhodně nechce. Možná přesněji řečeno, hřích kapající po nejmenších kapkách – protože ho musí nakapat víc kapek, aby číše přetekla (a stal se z něj hřích darebácký). A když pak přeteče, bortí se celé říše. Právě proto papež František navštívil ostrov Lampedusa, přeplněný zoufalými africkými běženci. Řečeno s ním: Prosme Pána o milost plakat nad vlastní lhostejností!

Pak je tu neschopnost přijmout pomoc (já sám, já na to mám). I ta se špatně detekuje jako hřích, někdy je dokonce nejdřív potřeba do naha svléknout ochotivší ctnost altruismu či originality nebo se vypořádat s pocitem nezastupitelnosti. Nepřiznat si, že i já někdy potřebuji zanechat obvyklého pachtění, nechat si něco líbit (svěření úkolu kolegovi, s nímž si nerozumím, žehlení od tchyně...), neudělat si věci zcela po svém, prostě dát druhým možnost, aby mi pomohli, a sám tu a tam spočinout, se může z mezilidské roviny přenést do našeho vztahu s Pánem, a taková samospasitelnost, to už není žádný hříšek kategorie B – nahlédneme do katechismu (KKC 675): Největším nábo-

ženským podvodem je falešné mesiášství, jímž člověk oslavuje sám sebe místo Boha.

Vzpomněl bych ještě zaneprázdněnost bohu libými věcmi. Pro samé dobré věci v okolí zanedbáme povinnosti doma (ať už je tím „doma“ naše nitro, rodina či pracovní pozice). Konáme, co nemůžeme, a nekonáme, co máme konat. A jak jsme tak zaneprázdněni, ukrájeme z času na Boha a na radost, ze sedmého dne. Nijak neprokážeme, že skutek, jehož vykonání je bez pochyb žádoucí, je Bohu libý, je-li vykonán námi. Můžeme se časově zadlužit natolik, že pak nestihneme to hlavní, co po nás Bůh chce – a to je seberealizace ve špatném slova smyslu.

A jistě je mnoho dalších dobráckých hříchů, které jako pruty obrůstají špatně vykloučený pařez pýchy v nás, které jako písek v kolech způsobí, že se vlak zadře kilometr před konečnou. Člověk s hříchem těžkým jako balvan a pýchou jako vzrostlý kmen, přes které vlak zkrátka nejede, dokud se neodstraní z kolejí, to má vlastně snazší. Už chápete, proč byl Ježíš tak ostrý na farizeje?

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy

Dokončení ze str. 14

vzniká dojem, že zdejší rodinná politika napodobuje všechny problematické trendy EU: Ten, kdo chce mít děti a věnuje se rodině, nenachází náležité uznání, zatímco témata jako uzákonění adopce homosexuálními páry jsou s obrovskou tvrdostí předkládána, dokud nebudou schválena.

Rozvoj osobnosti, schopnosti milovat a také předávání křesťanské víry se uskutečňuje především v rodině, zdůraznil biskup Küng. Tyto aspekty budou zřejmě ústředním tématem synody o rodině, kterou papež František svolal na říjen 2014. Rodinu založenou na manželství

může a ženy je nutno bránit a zvěstování Církve by se mělo zlepšit tak, aby mladé páry získaly přístup k svátosti manželství a k založení křesťanského manželství,

řekl biskup. Kromě toho bychom se také měli zabývat péčí o rozvedené a znovu seždané věřící.

Kathnet

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jediné díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

V roce 2008 napsal Jiří Dienstbier starší do *Literárních novin* mj. také tuto myšlenku: „Po listopadu mnozí naši západní přátelé doufali, že navážeme na étos Pražského jara a Charty 77 a **přispějeme tím k překonávání neduhů západní společnosti.** Byli zklamáni, když jsme se pouze pokusili kopírovat jejich standardy.“ V roce 2014 vystoupil jeho syn Jiří Dienstbier mladší, kandidát na ministra pro lidská práva, s tím, že by byl „i pro to, aby se adopce umožnila bez ohledu na sexuální orientaci páru, který adoptuje.“ A dodal, že „je třeba zajištění toho, aby pro každého bylo místo v jeslích nebo ve školce.“ **Zdá se, že syn otcův postesk nad nepřekonanými neduhy západní společnosti nepochopil.**

V nové vládě, která se patrně každým dnem dostane oficiálně k moci, jedno z ministerských křesel obdrží nejspíše i Michaela Marksová Tominová. Svou kariéru započala v Gender studies, neziskovce, která z pojmu gender udělala povinný akademický předmět na státních vysokých školách. Mezi nejbližší plány potenciální ministryně patří mj. i zavedení povinné rodičovské dovolené pro otce s odůvodněním, že „**zaměstnavatelé si musí zvyknout na to, že nejen ženy jsou nespolehlivými zaměstnanci.**“ Na námitku, kde berou ideologové z ČSSD tu drzost určovat rodinám takovou povinnost, Marksová Tominová (v Hyde Parku ČT v květnu loňského roku) uved-

la, že se prostě dobrovolnost neosvědčila. Dnes mohou na rodičovské dovolené být i otcové, když chtějí, ale – ó, hrůza! – vybírá si jen 1 % mužů. **A tak to pojďme nařídit! A když neposlechnou, dostanou trest.** Zatím prý jen finanční.

Ale jsou samozřejmě i přes tu – s dovolením – hrůzu, která se na nás zřejmě chystá skrze novou vládu, mnohem horší a závaž-

Koláž: mimi

nější záležitosti. Barack Obama se chystá zrušit zákaz potratů metodou tzv. částečného porodu. **Dítě tak bude možné usmrtit brutálním způsobem, který snad zde ani nelze popisovat, od 20. týdne až do konce těhotenství.** Tedy např. i v den porodu, když se jeho matka rozhodne, že si nakonec dítě nepřeje. Potraty částečným porodem byly v USA povoleny Billem Clintonem a zakázány relativně nedávno, prezidentem Bushem mladším. Barack Obama říká: při-

jde změna. Změna bude znamenat odporné zabíjení nevinných dětí. Vlna smrti, kterou má na svědomí Obama, se evidentně stále více šíří.

Agentura AC24 výstižně napsala: „Když někde nějaký politik kdekoli na planetě mimoděk urazí homosexuály nebo muslimy, tak jsou z toho okamžitě palcové titulky. Ale jen málo Američanů si je vůbec vědomo, že **v současnosti se odhadem 100 milionů křesťanů potýká s perzekucí, a že přibližně 100 tisíc křesťanů každoročně pro svou víru zemře.**“ Samozřejmě, že se to netýká jen Američanů. Jeden americký komentátor na svém webu uvedl krátkou analýzu dokumentu, který vláda USA před časem vydala s názvem „**72 typů Američanů, kteří mohou být potenciálními teroristy**“. Charakteristickými znaky možných teroristů pro vládu USA mj. jsou, že „tito lidé věří, že mohou svět udělat lepším“, dále že „mluví o osobní svobodě“, „zajímají se o hnutí, které porazilo komunisty“, „jsou proti přistěhovalectví“, „jsou aktivní v Radě pro výzkum rodiny (Family Research Council)“, „jsou frustrováni mainstreamem v médiích, společnosti a politice“, a samozřejmě tam patří všichni, kteří jsou „proti potratům, homosexuálním ‚manželstvím‘“ nebo „jsou málo tolerantní k jiným náboženstvím.“ **Podezřelí jsou také ti, kteří věří v to, že jednou přijde konec světa.** Ach jo. -zd-

26. I. Ne 3. neděle v mezidobí
Iz 8,23b – 9,3, Žl 27, I Kor 1,10–13.17, Mt 4,12–23
27. I. Po sv. Anděla Mericiová, panna
2 Sam 5,1–7.10, Žl 89, Mk 3,22–30
28. I. Út Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
2 Sam 6,12b–15.17–19, Žl 24, Mk 3,31–35
29. I. St sv. Sulpicius
2 Sam 7,4–17, Žl 89, Mk 4,1–20
30. I. Čt sv. Martina, panna a mučednice
2 Sam 7,18–19.24–29, Žl 132, Mk 4,21–25
31. I. Pá Památka sv. Jana Boska, kněze
2 Sam 11,1–4a.5–10a.13–17, Žl 51, Mk 4,26–34
- I. 2. So sv. Pionius, kněz a mučedník
2 Sam 12,1–7a.10–17, Žl 51, Mk 4,35–41

2. 2. Ne Svátek Uvedení Páně do chrámu
Mal 3,1–4, Žl 24, Žid 2,14–18, Lk 2,22–40
3. 2. Po sv. Blažej, biskup a mučedník, sv. Ansgar, biskup
2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a, Žl 3, Mk 5,1–20
4. 2. Út sv. Ondřej Corsini, biskup
2 Sam 18,9–10.14b.24–25a.30 – 19,4, Žl 86, Mk 5,21–43
5. 2. St Památka sv. Agáty, panny a mučednice
2 Sam 24,2.9–17, Žl 32, Mk 6,1–6
6. 2. Čt Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
I Král 2,1–4.10–12, I Kron 29,10–12, Mk 6,7–13
7. 2. Pá sv. Richard
Sir 47,2–13, Žl 18, Mk 6,14–29
8. 2. So sv. Jeroným Emiliani, kněz, sv. Josefina Bakhita, panna
I Král 3,4–13, Žl 119, Mk 6,30–34

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

